

စိုးမိုးစာပေ

၁၁၆

မိုးသားအသစ်ရဲ့မျက်နှာ

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း (၁)

စကားပြောပြီဆို တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲကောက်ကိုင် ရှေ့မှာ စားပွဲ ရှိလျှင် တဒေါက်ဒေါက် အသံမြည်အောင် ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့...

မေမေက စကားပြောလျှင် စကားလုံးကို ထိုသို့ စည်းဝါးကိုက် လက် ကပါရမှ ကျေနပ်အားရသူပါ။

ဘာဆိုဘာမှ လက်ကလှုပ်ရှားခွင့် မရဘူးဆိုလျှင် အနားမှာ ရှိသည့် လူကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်မည်။ တွန်းထိုးပုတ်ခတ်၍ ပြောမည်။

ဒါဟာ ထုံထိုင်းထိုင်း အေးစက်စက် မနေတတ်သည့် အမြဲတမ်း စိတ် ပါတက်ကြွနေတတ်သော မေမေ လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်၏။

ခုလည်း အနီးအနားမှာ ဘာမှ မရှိတော့ စောစောက နွားနို့သောက် ထားခဲ့သည့် ဖန်ခွက်ကို အပေါ်ဝကနေ ဆုပ်ကိုင်၍ စားပွဲပေါ်မှာ ဒေါက်ခ နဲ့ ဒေါက်ခနဲ ...

“ခြံရဲ့ ရှေ့မျက်နှာကို သူနည်းနည်း ပြင်လိမ့်မယ်၊ ဒါ သူငှားထားတဲ့ အခြမ်းဘက်ဆိုတော့ ပြင်ပါစေလေ ပြီးတော့ ဆေးခန်းဖွင့်မှာ ပဲ ကျက် သရေယုတ်မယ့် ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မေမေတို့ နည်းနည်း လုပ်ပေး ရမှာ က ခြေရင်းနောက်ဖေးမှာ လှေကားလုပ်ပေးမယ်၊ ဒီဘက်နဲ့ ဟိုဘက် ဝင်ထွက်လို့ ရတဲ့ နေရာမှန်သမျှ အားလုံးပိတ်ရမယ်”

ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဖန်ခွက်ကို ထောင့်ဖြတ်ရွှေ့၍ ဒေါက်ခနဲ ချသည်

လွှတ်လည်း လွှတ်၍ လက်ယမ်းပေါ်မှာ တင်ထားသည့် လက်ဖျားချင်းထပ်၍ ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်သည် ။

“သူတင်မယ့်စပေါ်နဲ့ ရမယ့်လခက နင့်နေတာ မေမေတို့ ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့”

ရှေ့မှာ ရှိသည့် မျက်နှာနှစ်ခုကို ဒေါ်မြတ်ချိုက တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း တုံ့ပြန်မည့်စကား တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်နေခဲ့၏။

ကိုကြီးနဲ့ ကိုလေး နာမည်ကိုက ဒါပဲ ဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ သူတို့ နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေကြသည့် မေဂျာနှင့် အတာ။

မေဂျာက ကိုကြီးမိန်းမ အတာကတော့ ကိုလေး၏ မိန်းမ ဖြစ်၏။

ဇနီးသည် တွေ မျက်နှာခပ်တင်းတင်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကာ ဘာစကားသံမှ မထွက်မီ၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။

နောက်ထပ်တစ်ခါ မျက်လုံးရောက်သွားတော့ မေဂျာမျက်ဝန်းတို့ ကပို၍ စူးရဲနေကာ ပြော လိုက်လေ ပြောလိုက်ပါလားဟု အားမလိုအားမရ ဒေါသများ ယှက်သိုင်းနေမှန်း အကဲခတ်မိလိုက်ပြီး

“ဒီလိုရှိတယ် မေမေ”

ကိုကြီးကပဲ စကားစ၏။

“ဘယ်လိုရှိတာလဲ ကဲ ပြောစမ်းပါ ... ဘာလဲ မင်းတို့ မိန်းမတွေနဲ့ ရောနှောဆွေးနွေးချင်တာလား ဒါဖြင့်လည်း ခေါ်လိုက်”

စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အတိုင်း လက်ကပါသည်။ ။

ရှေ့က ဖန်ခွက်လေး အလကား မနေရရှာဘဲ ဖျတ်ခနဲ ဘေးရောက်သွား၏။

ပြီးတော့ တပ်ထားသည့် မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ အင်္ကျီခါးစနှင့် မှန်ကို ပွတ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်တပ်သည်။ ။

“ပြောကြလေ ငါအိမ်ငှားမှာ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့ က အံ့ဖွဲ့နေစရာ ရှိနေလို့ လား ရှိရင်ပြောပေါ့”

“မေမေ့သားတွေနဲ့ ပဲ ပြောပါ သမီးတို့ က ဘာမှ မပြောဘူး၊ တော်ကြာ တစ်ခါတွေ ပါလာလို့ သွေးကွဲတယ် ဖြစ်ဦးမယ်”

အတာက ကောက်ခနဲ ဝင်ပြောသည်။ ။

“နေပါဦး ... တစ်ခါဆိုတာ ကျုပ်ပါးစပ်ကများ သုံးမိလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ခါလုပ်နေဖို့ မင်းတို့ က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုင်းဖြတ်ထားကြတာ လား”

“သမီးတို့ က ဘာမှ မပိုင်းဖြတ်ပါဘူး မေမေ ... ချွေးမ ယောင်းမ ဖြစ်ရတဲ့ အနေအထားကို ပြောပြတာပါ ခုလည်း ဘာထူးလဲ၊ မေမေစကားပြောတိုင်း သမီးတို့ ကို အမြဲပုတ်ခတ်တာပဲ”

“အလိုတော် ဒီလောက်ထိ ဖြစ်ကြစရာတွေ ဘာများ ရှိကြလို့လဲ”

ဒေါ်မြတ်ချို မျက်နှာပျက်ရှာသည်။ ။

သူမမှာ သားနှစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ။ သားတွေ အိမ်ထောင်ကျကုန်ကာ သည် လို မိန်းမတွေနဲ့ ညားသည်။ ။ ဘယ်လိုပုံစံ စသော ရွေးချယ်မှုဆန်သည့် မျက်လုံးနှင့်လည်း သူမ မကြည့်ခဲ့ပါ။

သားတွေကို မပစ်နိုင်မှ တော့ ချွေးမကိုပါ ကြည်ဖြူခဲ့ရသည်။ ။

သမီးလေးကဆို အစ်ကိုမိန်းမတွေကို မနှစ်မျိုးခဲ့သည့်တိုင် ဘာတစ်ခုနဲ့မှ မပြောခဲ့။

“မေမေရယ် မေဂျာက အပေါင်းအသင်းတွေကစုံ ပါးစပ်ကလည်း ရဲနာမည်မကောင်းဘူး သိလား ... ကိုကြီးတော့ သွားပြီ”

သမီးငယ်က အပြင်မှာ သွားလာနေသူမို့ ယောင်းမတွေ အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာနှင့် သတင်းစုံ ရ လာပြီးသား။

“မတာတို့ က တအားဆင်းရဲတာ ကိုလေးကို တိုက်ကြီး ခြံကြီးနဲ့ သူဌေးသားဆိုပြီး အပိုင်တွက်လိုက်တာတဲ့ သူ့အုပ်စုတွေ ခုကျမှ ညည်းညူနေကြတာ ခြုံသံပါနေတာပဲ”

အိမ်မှာ တကယ်တော့ ဟန်ပဲရှိတော့တာ အဆံမရှိတော့။

ကိုမိုး ဆုံးသွားပြီးကတည်းက ပိုင်သမျှ တိုက်ခန်းတွေ တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ ရောင်းပစ်ရသည် ။

ပွဲရုံနှင့် ဆန်စက်တွေ အကုန်ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ရ၏။

ကိုကြီးကော၊ ကိုလေးကော အဖေ ခြေရာကို နင်းနိုင်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိ။

ကိုယ်တိုင်ပဲ ညံ့ဖျင်းတာလား ကြိုးစားလိုစိတ်မရှိကြတာလား။

တစ်ခုတော့ သေချာပါသည် ။ ထမင်းဆာလို့ ဖွင့်လိုက်တိုင်း ပန်းကန်ထဲမှာ ထမင်း ရှိနေတတ်တော့ သူတို့ ဘယ်ပူကြမလဲ။

ကြုံလာသမျှ သောကကို ဒိုင်ခံပူပင်နေရတာက သမီးလေးနဲ့ သူမသာ။

ခု မတတ်နိုင်တော့တဲ့ အဆုံး တိုက်ကို သုံးပုံတစ်ပုံ ကန့်၍ ငှားမည် ဆိုတော့ မျက်နှာတွေ ပျက်ကြပြီ။

အပြင်မှာ အမွေခွဲစရာ အိမ်ရာ ပစ္စည်း ဘာမှ မရှိတော့တာမို့ ဒီခြံနဲ့ တိုက်ကို မဲနေကြသည် ။

ငှားမည်ဆိုတော့ မကျေနပ်ကြတော့။

ဒေါ်မြတ်ချိုက မျက်နှာကို တင်းသည် လည်း မဟုတ် လျှော့သည် လည်း မဟုတ်ဘဲ ချွေးမတွေ ရှိရာကို နောက်ထပ်မကြည့်မိအောင် နေလိုက် ၏။

“ကဲ ဝင်မပါချင်တဲ့ သူ နေလို့ ရတယ် ဒီလိုရှိတယ် ဆိုတာကိုပြောစမ်း”

ထိုအခါ ကိုကြီး မျက်နှာမော့လာ၏။

“အမှန်ကတော့ ဒီတိုင်းပဲ နေကြတာ ကောင်းပါတယ် မေမေ။ မေမေ ကိုယ်တိုင် ဒီတိုက်ကြီး အကျယ်ကြီးပဲ ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ကိုတောင် ခွဲ ထွက်မခိုင်းခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ခုလည်း ပေတစ်ရာနှစ်ဆယ် ပတ်လည် ကြီးထဲမှာ နှစ်ထပ်ခွဲလုံးချင်းကြီး သားတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်တည်း ဘယ်လိုနေ နေ အကျယ်ကြီးပါ”

“ပေတစ်ရာနှစ်ဆယ်က ခြံပဲမေမေ တိုက်က တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှိတာ မှ မဟုတ်တာ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မှာ တစ်မီးတွေ ဖက်နေပြီ”

“ကောင်းပြီ ပြောစမ်း ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

“မေမေနဲ့ ညီမလေး ဘေးဝင်ငွေ ရှာတာမို့လို့ အခု အိမ်ငှားတဲ့ ကိစ္စ

ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး တစ်ခုတော့တောင်းဆိုပါရစေ
မေမေ”

“ပြော”

ကိုကြီးက ကိုလေးကို မဲဆွယ်သလို ခပ်စွေစွေ လှည့်ကြည့်တော့ ကို
လေးကလည်း မှ င်သေသေနှင့် ဝင်ပါလာ၏။

“ဒီလို မေမေ အခု ခေါင်းရင်းဘက်ခြမ်းကို မေမေနဲ့ ညီမလေး ငှား
ပေါ့ ခြေရင်းဘက်က တိုက်လုံးလေးကို ...”

“အလိုတော တိုက်လုံးလေးကိုတော့ မထိပါနဲ့ ၊ အဲဒါ မင်းတို့ အဖေရဲ့
အပန်းဖြေဆောင် ပြီးတော့ မင်းတို့ သုံးယောက်လုံး အဲဒီ အပန်းဖြေ
ဆောင်လေးထဲမှာ စိတ်ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ကြိုးစားခဲ့ကြ သာယာခဲ့ကြလို့
အခု ဘွဲ့တွေရ ကျောင်းတွေပြီး စီးပွားရေး လုပ်ဖို့ လည်း သိပ်ကျယ်ကျ
ယ်ဝန်းဝန်း ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဘာလဲ ငှားချင်သေးလို့ လား”

ကိုလေးက မျက်နှာတစ်ချက် မဲသွားကာ

“ဘာလုပ်ခဲ့တဲ့ အခန်းပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေရယ် အခု ကျောင်းတွေလည်း
ပြီးကုန်ပြီ ဖေဖေလည်း မရှိတော့ဘူး။ သားတို့ မှာ လည်း ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက်လုံး အလုပ်လက်မဲ့တွေ မေမေတို့ လုပ်တဲ့ အလုပ်ထဲ ဝင်ပါပြန်
တော့လည်း စကားတွေ ပြောရဦးမှာ မေမေ့သမီးအကြောင်း မေမေ သိ
သားနဲ့ အဲဒါကြောင့်ပြောတာ သားတို့ လည်း စားသောက်သုံးစွဲဖို့
အဆင်ပြေသွားအောင်လို့ အဲဒီတိုက်ကလေးကို ငှားလိုက်မယ် ရတဲ့
စပေါ်နဲ့ လခကို ကိုကြီးနဲ့ သား ခွဲသုံးမှာ ပါ နှစ်ယောက်
တစ်ဝက်စီမျှသွားတာပေါ့ ဒါတောင် သားတို့ တိုက်ခန်းငှားလို့ ရမယ့် ငွေ
က ဘာမှ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နေဦးသား ... မင်းတို့ က စားသောက်သုံးစွဲဖို့ လို့ ပြောရအောင် မင်းတို့တွေ စားသောက်ဖို့ ရော သုံးစွဲဖို့ ကော အိမ်မှာ ဘာပူခဲ့ရလို့ လဲ”

“ဒါကတော့ မပြောပါနဲ့ မေမေရယ် သမီးတို့ လည်း ကိုယ့်ငွေဆိုတာ လေးကို ကိုင်သုံးချင်တာပေါ့ အခုကိစ္စကို ဘက်တိုက်တယ် ကြေးနှိုင်းတယ်လို့ မထင်ဘဲ ဖြစ်သင့်တာ တစ်ခုအနေနဲ့ မေမေ ခွင့်ပြုပေးပါ”

မေဂျာက စကားပြောလည်သည် စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို ဖုံးဖိထားတတ်၏။

ဒေါ်မြတ်ချို ပြောမည့် စကားလုံးတွေ အများ အပြား ကျဆုံးသွားခဲ့သည် ။

သို့သော် အိမ်ငှားတင်သည် ဆိုတာက ဘာမှ မသိမကျွမ်းခဲ့ကြသော တစ်စိမ်းတစ်ရံချင်း အတူနေ ဆက်ဆံရမည့် ကိစ္စ။

ဒါ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ပါ။

“အိမ်ငှားဖို့ လူသိပ်အရေးကြီးတယ် မေဂျာ ပြီးတော့ ဒီလို ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူစိမ်းတစ်အုပ်စုကို တိုက်ပေါ်ခေါ်တင်ရတာ အလုပ်မဟုတ်ရင် ကိုယ်ပါ ကျောကော့ပြေးရဦးမှာ ”

“အဲဒါလည်း စိတ်ချပါ မေမေ သမီးတို့ လေးယောက်လုံး သေချာစိစစ်ပြီးမှ ငှားဖို့ စီစဉ်တာပါ မေမေနဲ့ မေမေ့သမီး ကျေနပ်ဖို့ ပဲ တစ်ခုပဲလိုတာ”

သမီးလေးကို မေတ္တာရှိလိုက်ကြတာများ တော်ရုံဆို နာမည်ပင် မခေါ်ကြတော့ပါလား။

“အေးလေ မင်းတို့ ဒီလောက်ဆန္ဒရှိနေရင်တော့ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့ ညလူစုံမှ ပဲ ထပ်ပြောကြမယ်”

ဒေါ်မြတ်ချိုနေရာမှ ထထွက်သွားစဉ် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေခဲ့ကြပြီး တ
အောင့်ကြာသည် နှင့် အတာက နောက်ထဲကို လည်ပင်းရှည်ကြည့်လိုက်
ကာ စိတ်ချရပြီဆိုမှ

“ရှိတ်”

“ရှိတ်”

လေးယောက်သား ခပ်ကြိတ်ကြိတ်အော်၍ လက်ဖဝါးတွေ မြောင်းခ
နဲ ဖျန်းခနဲ ရိုက်လိုက်ကြလေသည်။ ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ခစ် ခစ် ခစ် ...”

ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ထိုးကြိတ်စွာ ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။ ။

“ကဲ ကျွန်မပြောဘူးလား မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မလုပ်သေးလို့ ပါ ပြောကြ
ည့်လိုက်ဖို့ ကို မီးခံထိုးပေးလိုက်ရတာ ဟွန်း ...”

“ဟုတ်ပဲ မိဘနဲ့ သားသမီးပဲ ပြောရင် ရရမှာ ပေါ့ ကိုလေးတို့ ကိုက
ညီမကို ပြန်ကြောက်နေကြတာ”

“အံ့မာ ကြောက်စရာလား”

“ကြောက်ရင် ကြောက်တယ်ပေါ့ ဝန်ခံစမ်းပါ မေမေ့ကို ကြောက်တာ
နည်းနည်း ကိုလေးညီမ မိစ္စာရဲ့ ပါးစပ်ကို ကြောက်တာမဟုတ်လား။ လ
က်ရှိနဲ့ လက်မဲ့ ဆိုတာနဲ့ ပဲ ဒီအိမ်မှာ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မ
ရှိတော့တဲ့ အတိုင်း ဟွန်း ဒါဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စ ဘာမှ မပြောရဲစရာ မရှိဘူး
၊ ခုတော့ ခေါင်းညိတ်သွားရတာပဲတွေ့လား”

အတာက စကားပြောခြင်းကို ခံတွင်းတွေ့နေသည့်နှယ်။

ညီအစ်ကိုချင်း စည်းရုံးသလောက် လင်ညီအစ်မချင်းလည်း သင့်မြတ်ကြသည်။ ။

အရေးဆို ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်သော်လည်း အောင်မြင်ပြီဆို လက်ဝါးချင်းရိုက် လိုချင်တာရဖို့ က အဓိကသာ။

*

အခန်း (၂)

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဖဝါးချင်းပင် ထပ်ဆုပ်မိခဲ့ကြ
သေးသည်။ ။

ဒီထိ သူမ ဘာမှ သတိမရသေး။

ပလာဇာအဝင်ဝမှာ ခြေချမိပြီဆိုမှ

“အယ် သူ့ကို ငါပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ မေမေမှာ တဲ့ ဆေးနာမ
ည် ပါသွားပြီ”

နေရာမှ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကာ စလွယ်သိုင်းချိတ်ထားသည့် ဂျင်းအိတ်
ပြားလေး၏ ကြိုးကို အားရှိပါးရှိ ဆုပ်၍ ခြေထောက်တွေမှာ အားအပြ
ည့်ထည့်၏။

ထိုစဉ်

“အ”

“ဟာ”

“ခွမ်း”

လူကြားထဲမှာ တစ်ယောက်သောသူနှင့်ပန်းတစ်ဖက်ချင်း ရင်ဘတ်
တစ်ခြမ်းချင်း ပစ်စလက်ခတ် အင့်ခနဲ ပစ်ဆောင့်၏။

အရှိန်နှင့်လူသည် ဟန်ချက်ပျက်လျက် ရှေ့သို့ ခုန်ပေါက်စိုက်ဆင်း

သွားစဉ် ကိုယ့်ရင်ဘတ်နေရာလောက်မှ တဆင့် ရှေ့သို့မြေခရှာသော
သော့တွဲလေးခမျာ မြေပြင်သို့ ချင်ခနဲ ပစ်ကျအပြီး ခြေဦးနှင့် တိုက်ကာ
ရှာခနဲ ပြေးထွက်သွား၏

ဒါနှင့်ပင်မရပ်သေး နောက်ထပ်ခြေတစ်လှမ်းက သော့တွဲလေးကို
ထပ်၍ ကန်ထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာကွာ တောက်”

သော့တွဲနောက် ပြေးလိုက်သည့်သူမှာ ကုန်းကောက်မည် ပြင်လိုက်
ကန်ထုတ်သွားလိုက် နောက်ထပ် ထပ်ကုန်းလိုက် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက် ...

“အား ဘာလုပ်တာလဲ”

ပိုးစိုးပက်စက် ယိမ်းယိုင်သွားသည့် သူမလက်ကို ဆောင့်ကိုင် ပစ်လို
က်မှ ထိုခြေထောက်က ရပ်သွားတော့သည်။

ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်လွင့်ထွက်သွားသည့် သော့တွဲကတော့
လူအများ ၏ ခြေကြို ခြေကြားမှာ မရှုမလှ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပြီ။

“လူကို လွှတ်စမ်းပါ”

“မင်းကို ဆွဲချင်လို့ ဆွဲထားတာ မဟုတ်ဘူး ဘယ်မှာ လဲ ငါ့သော့”

“ဘယ်သိမလဲ ကိုယ့်လက်ထဲက ပစ္စည်းကိုတောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် မြဲ
အောင် ကိုင်ထားနိုင်ဘဲနဲ့ ဒီမှာ ကံကောင်းလို့ သွားမကျိုးတာ”

“ကျိုးသင့်တာ မင်းသွားတစ်ချောင်းမှ မကျန်အောင် ကျိုးသင့်တာ”

“အိမာ”

ပြောမယ့်သာပြောတာပါ သူမလည်း သော့ဘယ်ရောက် သွားသလဲ
ဆိုတာကို မျက်လုံးကတော့ လိုက်ကြည့်နေမိတာပဲ ဖြစ်၏။

သူပြောတာ လွန်လွန်းလာမှ ဒေါသထောင်းခနဲဖြစ်ကာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

သူမတကယ့်ကို တအံ့တသြ ငေးသွားရသော ဟင်ခနဲ တစ်လုံးက နှုတ်ဖျားမှ ခုန်ဆင်း ကြွေကျ၏။

မျက်လုံးထဲမှာ ထင်ရှားစွာ စူးဝင်သွားသည် က ဒေါသကြီးနေသည့် နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းအစုံဖြစ်သည်။ ။

စိမ်းညိုနေသည့်မျက်ခုံး ထင်းနေသည့် နှာတံနှင့် ညိုသော မျက်ဝန်းတို့ က အပြာရောင် ရိပ်ရိပ်စင်းလျက် သူမမျက်ဝန်းထဲထိ ရောင်စဉ်ဖြာနေသည့်နှယ်။

သို့သော် စက္ကန့်အတော်များများ အတွင်းမှာ သူမ မျက်နှာကိုလွှဲလက်ကို ဆောင့်ရုန်းကာ ကိုယ်ကိုပါ မတ်မတ်ပြန်ရပ်၏။

တော်ကြာ ဒေါသအိုးက မာနတွေပါ ထပ်ကြီးသွားဦးမည်။

“လာခဲ့ မင်းငါ့သော့ကို တိုက်ချပစ်တာ ဝိုင်းရှာပေး”

“ရှင်ကြီးလက်ကို မဆွဲနဲ့ နော် ဒီတစ်ခါဆို သည်းမခံဘူး”

သူက ဆောင့်ရုန်းပစ်သည့် သူမကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။ ။

“ဒီမှာ ရပ်ကို သေချာကြည့်ဦး မင်းလောက်ကို စာမဖွဲ့ဘူး”

“ဖွဲ့ချင်လို့ လည်း မရဘူး ဒီက နုလှကျွတ်ရွှနေမှ ဘိုးတော်အရွယ်ကြီးတွေကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ဟွန်း ဂျီချောင် ပွစိပွစိ”

“ဟာ ဟေ့”

သူ့ဒေါသကို ဂရုမစိုက်စွာ သူမတစ်ဘက်လှည့်ကာ သော့ကို ဟိုရှာဒီ

ရှာ ကုန်းကွရှာတော့ သူလည်း သူ့စကားသူ အရှိန်သတ်ကာ ဟိုရှာဒီရှာ ဖြစ်သွား၏။

“တွေ့ပြီ ဘိုးတော် ဒီမှာ ”

နှစ်ယောက်လုံးပဲ ပြိုင်တူမြင်လိုက်တာ ဖြစ်သည် ။

ဒါပေမယ့် သူမ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးအော်ကာ ဦးအောင်ပြေးကော က်လိုက်သည် ။

ဒီဘက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ သုန်မှုန်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို မြင်လို က်ရ၏။

မိတ်ကပ်ရောင်ဖျော့ဖျော့ ရှပ်လက်ရှည်ကို နာရီလွတ်ရုံလေး ခေါက် တင်ထားကာ လေးညှင်းရောင် ချည်ချောကွက်စိပ်လေးနှင့် တွဲပတ်ထား သူပါ။

နောက်လှန်ထားပုံရသော်လည်း ခလယ်ခွဲဆန်ချင်သည့် ဆံပင်က ဂု တ်ထောက်သည် အထိ ရှည်တာကြောင့် သူ့ပုံစံက ရင့်ရော်မသွားဘဲ ကြ ည့်ကောင်းနေတာပဲ ဖြစ်သည် ။

သူမကတော့ ဂရုမစိုက်စွာ ခပ်တည်တည်လေးကြည့်၍ သော့ကို လ က်ဆန့်ပေးလိုက်သည် ။

သူမ၏ နို့စိမ်းရောင် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ တီရှပ်ဖြူပွပွနှင့် ကျောလယ် ခန့်ရှိသော ဆံပင်တွေကို နဖူးမှ စုတင်ကာ နောက်ဘက်ခပ်မြင့်မြင့်မှာ စ ညှင်းနှောင်ထားပုံကိုလည်း သူက စေ့စေ့စပ်စပ် ပြန်ကြည့်၏။

သော့ကို မကြည့်ဘဲ လက်ကလှမ်းယူကာ

“မင်းနာမည် ပြောနိုင်မလား”

အလဲ့ တယ်ဟုတ်ပါလား။ မဆိုးဘူး။

ဒီလောက်ထိ ဂရုစိုက်မိသွားအောင် တူးဆွပစ်လိုက်လိုက်နိုင်သည် ပဲ

သူမက မျက်ခုံးလေးတွန့်၍ အဖက်မတန်သလို ပြန်ကြည့်ကာ

“ရှင် အရင်ပြော”

သူ့မျက်နှာမှာ ခပ်ချဉ်ချဉ် လှောင်ပြီးတစ်ခုထင်လျက် သော့ကို ချွင်ခနဲ မြှောက်ဆော့၍ ပြန်ဆုပ်ဖမ်းပြီး

“ဘိုးမင်းခေါင်”

“ဟယ် ကောင်းလိုက်တာ”

သူမ လက်ခုပ်ဖျတ်ခနဲတီးကာ အားပါးတရ ချီးမွမ်း၏။

“မှတ်ထားနော် ဒီကနာမည်က သိုက်နန်းရှင်”

သူက သွားတွေမပေါ်အောင် နှုတ်ခမ်းခပ်ဖိဖိနှင့်ပြီးကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ဟွန်း လူလည်ကြီး နေပေါ့။

သူ ကိုယ့်ကို တော်တော်ချဉ်သွားမှန်း နှုတ်ဆက်ကြည့်သွားသည့် မျက်ဝန်းများကို မြင်မှ သတိထားမိသည် ။

သူ့ကို ဘိုးတော်လို့ ခေါ်လိုက်လို့ နေမှာ ပေါ့ တကယ်တူနေလို့ နာရတာလား ... အလကား ဒေါသတွေ ပေါ်တိုင်းထွက်ထွက်နေတာ။

နောက်တစ်ခါ တွေ့ဖြစ်ရင် မှတ်မှတ်ရရကို ခေါ်ပါဦးမည်။

သူမ ပါးစပ်ထဲရောက်လာသည့် နာမည်လေးကို စိတ်မကောင်းစွာ ပြန်မျိုချရင်း စိတ်မပါသော ခြေလှမ်းတို့ က စောစောကနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်။

ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာအား ထိုသူ ထုတ်နှုတ်ဆွဲယူသွားခဲ့သလို ဘာ
ဆိုင်လဲ အရှုံးမ။

*